

Arrest

nr. 49 684 van 18 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt, aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 juli 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat GOOSSENS, die *loco* advocaat R. BEEKEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn.

Op 13 juni 2009 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf en hierbij tevens betraft op zwartwerk.

Op 14 juni 2009 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 15 juli 2009 vraagt verzoeker om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Uit het Eurodac-verslag van diezelfde dag blijkt dat verzoekers vingerafdrukken op 24 augustus 2004 in Duitsland zijn genomen en dat hij in Duitsland reeds een asielaanvraag heeft ingediend.

Aangezien Duitsland verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker, verzoekt de Belgische overheid Duitsland om de terugname van verzoeker. Door de Duitse autoriteiten wordt op 6 oktober 2009 ingestemd met de terugname van verzoeker.

Op 22 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, alsook een beslissing tot het vasthouden in welbepaalde plaats. Tegen deze beslissingen dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het beroep van verzoeker wordt verworpen bij arrest nr. 38 922 van 19 februari 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De overdracht van verzoeker was voorzien op 6 januari 2010. Echter op 7 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort: de Vreemdelingenwet) bij de burgemeester van de stad Ronse, waardoor de geplande overdracht op 6 januari 2010 wordt geannuleerd.

Op 20 januari 2010 wordt verzoeker in vrijheid gesteld en wordt hem een termijn van 5 dagen gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 9 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.12.2009 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 15.07.2009. Deze asielprocedure werd afgesloten op 22.12.2009 door Dienst Vreemdelingenzaken (weigering van verblijf), hem rechtstreeks ter kennis gebracht op 22.12.2009.

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B en criterium 'andere prangende humanitaire situaties' van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Wat betreft punt 2.8B kan gesteld worden dat wij na een grondige studie van het administratief dossier moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007. Uit de beschrijving van zijn reisroute, die opgesteld werd naar aanleiding van een aanhouding in Duitsland, verklaarde betrokkene dat hij op 02.02.2007 Duitsland verliet, om via Parijs naar Nepal te reizen. Op 17.05.2009 verliet hij opnieuw Nepal om op 04.06.2009 aan te komen in

België. Bovendien, om eventueel aanspraak te kunnen maken op punt 2.8B van vermelde instructie, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Enderzijds voegt hij een verklaring van de heer (...), zaakvoerder van de BVBA M., toe waaruit blijkt dat betrokkene tewerk gesteld kan worden als vennoot, aangevuld met een overeenkomst van overdracht van aandelen dd. 20.07.2009 en de ondernemingsgegevens van de BVBA M. Anderzijds legt hij loonfiches voor van de periode juli - oktober 2009. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn. Advocaat van betrokkene gaat niet in op wat de 'andere humanitaire situaties' betekenen, waardoor dit element evenmin in betrokkenes voordeel weerhouden kan worden."

2. Over de rechtspleging

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om "de kosten te begroten en de Belgische staat daarin te verwijzen".

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel voert verzoeker het volgende aan:

"1. Aangezien de verwerende partij stelt het dossier grondig te hebben onderzocht; Dat zij op basis hiervan een reisweg van verzoekende partij heeft opgesteld; Dat het bijbrengen van één enkel stuk (stuk 2.1.) aantoont dat de voorgestelde reisweg onmogelijk kan kloppen: stuk 2.1. bewijst het verblijf in België op 11 februari 2008 terwijl de verwerende partij verzoekende partij dan in Nepal plaatst; Dat het dossier blijkbaar helemaal niet grondig werd onderzocht; Dat zulks een grove onzorgvuldigheid behelst; Dat men bezwaarlijk correct kan motiveren op basis van een onjuiste voorstelling van de feiten;
2. Aangezien de verwerende partij stelt het dossier grondig te hebben onderzocht; Dat zij op basis hiervan meent dat er geen humanitaire situatie voorhanden zou zijn; Dat het bijbrengen van één enkel stuk (stuk 2.11.) aantoont dat het leven van verzoekende partij in gevaar zou zijn indien hij in Nepal zou verblijven;
Dat het dossier blijkbaar helemaal niet grondig werd onderzocht; Dat zulks een grove onzorgvuldigheid behelst; Dat men bezwaarlijk correct kan motiveren op basis van een onjuiste voorstelling van de feiten;
Dat de beslissing van weigering tot erkenning onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.juridat.be/cgi_juris/jurn.pl); Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt; Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending art. 149 G.W. en art. 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen; Dat het eerste middel gegrond is op basis van schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en op basis van schending van de motiveringsplicht;"

In zijn repliekmemoirie herneemt verzoeker het middel zoals weergegeven in zijn inleidend verzoekschrift.

Vooreerst wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat in zoverre verzoeker de schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 149 van de Grondwet aanvoert, dat artikel 149 van de Grondwet niet dienstig kan worden ingeroepen, aangezien dit artikel betrekking heeft op de organen die deel uitmaken van de rechterlijke macht, en bijgevolg enkel kan worden aangevoerd tegen jurisdictionele beslissingen. De bestreden beslissing betreft *in casu* een administratieve beslissing (RvS 14 januari 2004, nr.127.078, RvS 16 september 2003, nr. 122.872, RvS 13 november 2002, nr. 112.535, RvS 23 januari 2002, nr.102.840, RvS 12 mei 2000, nr. 87.257).

Wat betreft de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen, heeft deze tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de

beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name naar artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen. Deze feitelijke omstandigheden kunnen als volgt samengevat worden: dat de gegevens die verzoeker aanbrengt om geregulariseerd te worden onvoldoende zijn, dat hij wist dat zijn verblijf in het kader van de asielprocedure tijdelijk was, dat hij niet voldoet aan het punt 2.8B van de instructies van 19 juli 2009 omdat de door hem neergelegde documenten niet als een arbeidscontract kunnen worden beschouwd en omdat hij niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft sinds 31 maart 2007 en dat verzoeker evenmin aanspraak kan maken op een verblijf op grond van 'andere prangende humanitaire situaties' daar zijn advocaat niet ingaat op wat de prangende humanitaire situatie zou zijn. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing bekritiseert, zodat het vooropgezette normdoel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat de motivering niet gedragen wordt door de hiervoor beschreven motivering, betwist hij in feite het afdoende karakter van de motivering. Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier.

Uit de stukken van het administratieve dossier blijkt dat verzoeker op 7 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft ingediend bij de burgemeester van de stad Ronse. De aanvraag welke door verzoeker is ingediend, geeft aan dat hij wenst geregulariseerd te worden op grond van de instructies van 19 juli 2009. Op het door verzoeker ingevulde typeformulier blijkt dat verzoeker heeft meegedeeld dat zijn asielaanvraag nog hangende was en dat hij op grond van deze lopende asielaanvraag over een tijdelijk verblijfsrecht beschikt geldig tot 6 februari 2010. Verder heeft hij als toepasselijke criteria enerzijds werk+ duurzame lokale verankering aangeduid en anderzijds heeft hij andere prangende humanitaire situaties aangeduid. Op het typeformulier staat bij het criterium werk+ duurzame lokale verankering aangeduid "ik voldoe aan de volgende voorwaarden :

- voorafgaand aan de indiening van de aanvraag ononderbroken aanwezig zijn op het grondgebied, en dit op zijn minst sinds 31 maart 2007
- de duurzame lokale verankering in België bewijzen (1+2+3 bewijzen):
 - 1) de sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen;
 - 2) de kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiserings- of taalcursussen heeft deelgenomen;
 - 3) het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de regio's bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien.
- Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minstens een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris"

Bij het criterium "andere prangende humanitaire situaties" staat verder niets vermeld.

Verzoeker heeft bij zijn aanvraag volgende stukken toegevoegd: een kopie van het eerste blad van zijn paspoort waarop zijn identiteitgegevens vermeld staan, een kopie van zijn attest van immatriculatie, een brief van 23 september 2009 waaruit blijkt dat niet op verzoekers aanvraag kan worden ingegaan om hem aan te sluiten bij het sociaal verzekeringsfonds der zelfstandigen, een verklaring van 20 juli 2009 van de zaakvoerder van de bvba M. waaruit blijkt dat verzoeker als werkend vennoot zou kunnen worden tewerkgesteld, een kopie van een overeenkomst van overdracht van aandelen, de ondernemingsgegevens en een kopie van de statuten van de voormelde bvba, loonbrieven van juli, augustus, september en oktober 2010 van verzoeker uitbetaald door de bvba M., een kopie van een

attest van nationaliteit opgesteld in het Nepalees, een betalingsbewijs uitgereikt te Antwerpen daterend van 11 februari 2008.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat op alle elementen wordt ingegaan welke door verzoeker werden aangebracht. Wat het ingeroepen tijdelijk verblijfsrecht betreft, betwist verzoeker niet dat zijn asielaanvraag ten tijde van de beoordeling door de verwerende partij definitief beslecht was en dat zijn verblijf hem slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn asielaanvraag.

Wat betreft het door verzoeker ingeroepen criterium 2.8B stelt de bestreden beslissing enerzijds dat verzoeker niet kan aantonen dat hij sinds 31 maart 2007 in België verblijft en anderzijds dat hij geen arbeidsovereenkomst heeft neergelegd. Zoals blijkt uit de voormelde bespreking heeft verzoeker in zijn aanvraag duidelijk aangegeven dat hij voldoet aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf in België sedert 31 maart 2007 en dat hij over een arbeidsovereenkomst beschikt. Verzoeker betwist geenszins dat hij geen arbeidsovereenkomst heeft neergelegd. Dit motief is echter al voldoende om het oordeel van de verwerende partij dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde van het criterium 2.8B te schragen, zodat dit een determinerend motief vormt. De eventuele gegrondheid van de kritiek van verzoeker op een overtollig motief kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wat betreft het door verzoeker ingeroepen criterium 'de andere prangende humanitaire situaties', dient de Raad voor vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat verzoeker bij zijn aanvraag tot regularisatie geen enkele verduidelijking heeft gegeven over de andere prangende humanitaire situatie waaronder hij meent te vallen. Het stuk dat door verzoeker bij zijn inleidend verzoekschrift wordt toegevoegd en dat volgens hem zou aantonen dat hij wel degelijk aanstalten kan maken op het criterium "andere prangende humanitaire situaties" werd niet aan zijn regularisatieaanvraag toegevoegd en ook niet voor de beoordeling van zijn aanvraag door de verwerende partij aan deze laatste ter kennis gebracht binnen het kader van zijn regularisatieaanvraag, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker ook nog afzonderlijk de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij zijn dossier niet grondig heeft onderzocht en dit om reden dat hij een stuk heeft bijgebracht dat aantoonde dat de vooropgestelde reisweg niet klopt en anderzijds omdat hij een stuk heeft bijgebracht waaruit volgens hem blijkt dat hij aanstalten kan maken op het criterium "andere prangende humanitaire situaties".

Wat het eerste stuk betreft met name een betalingsbewijs daterend van 11 februari 2008 blijkt dat dit stuk inderdaad werd gevoegd aan de regularisatieaanvraag. Verzoeker heeft evenwel geen enkele verduidelijking aangebracht bij dit stuk, zodat het ook niet zeker is wat hij met dit stuk wou aantonen. Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn Dublin-verhoor door het bestuur afgenomen op 19 augustus 2009 verklaarde dat hij het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten op 2 februari 2007 ('Verklaart de asielzoeker het grondgebied van de Lid-Staten te hebben verlaten? Ja – Indien ja: Wanneer? Op 02/02/2007 reisde ik vanuit Duitsland terug naar Nepal') en op 4 juni 2009 terug het grondgebied van de lidstaten is binnengekomen ('Wanneer terug binnengekomen? 04/06/2009'). Op grond van deze verklaringen van verzoeker heeft de verwerende partij de reisroute van verzoeker beschreven. Er kan aan de verwerende partij geen onzorgvuldigheid aangewreven worden op dit vlak. De verklaringen van verzoeker lijken inderdaad niet te stroken met de datum welke vermeld staat op het betalingsbewijs. Dienaangaande wordt er nogmaals op gewezen dat verzoeker dit stuk enkel heeft bijgevoegd aan zijn aanvraag zonder enige verduidelijking. Hoe dan ook dient vastgesteld te worden dat verzoeker geen belang heeft bij dit onderdeel van het middel daar het betalingsbewijs van 11 februari 2008 evenmin bewijst dat verzoeker als sinds 31 maart 2007 op het grondgebied verblijft hetgeen de essentie is in dit onderdeel van de motivering.

Wat het tweede stuk betreft, wordt nogmaals herhaald dat dit stuk niet bij de regularisatieaanvraag werd gevoegd en evenmin later aan de verwerende partij werd overgemaakt binnen het kader van de

regularisatieaanvraag, zodat dit geenszins kan aantonen dat de verwerende partij het dossier van verzoeker niet grondig heeft onderzocht.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Aangezien verzoekende partij geen enkele rekening houdt met cruciale gegevens in dit dossier; Dat het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur impliceert dat de bestreden beslissing wordt vernietigd opdat een meer correcte en inhoudelijk meer gefundeerde afweging zou kunnen geschieden; Dat het tweede middel gegrond is.”

In zijn repliekmemoire herneemt verzoeker het middel zoals weergegeven in zijn inleidend verzoekschrift.

Wat de aangevoerde schending van de principes van behoorlijk bestuur betreft, stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat zou zijn geschonden als de wijze waarop dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoeker verwijst in zeer algemene bewoordingen naar de principes van behoorlijk bestuur zonder ze verder te preciseren. Het is niet aan de Raad om uit die uiteenzetting een middel te distilleren. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het tweede middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU